

opusdei.org

Opus Dei - це родина

Юрій Пінчук, 35: "Opus Dei – це родина. Ніколи раніше до знайомства з Opus Dei я не відчував так явно, що Бог - мій Отець. Справедливий та милосердний. Той, що любить."

20.10.2010

Мені 35 років. Я народився в Росії, в Сибіру, але ось вже четвертий рік мешкаю разом з дружиною й дочкою в Києві. Працював

консультантом та фінансовим директором в різних компаніях.

Я хрестився вже у дорослому віці, сім років тому. Коли Бог з'явився в моєму житті, це надало йому нового виміру, наповнило його сенсом. Я усвідомив, що я не самотній, щоб я не робив, від чого б не ухилявся, я відчував, що кожен мій крок – це моя відповідь Богу на Його заклик до мене. Мої відповіді дуже часто були неправильними, але Господь терпеливо навчав мене, поступово розкриваючи нові й нові сторони Свого Милосердя, Своєї Любові та Своєї Справедливості.

Я завжди хотів знати про Бога більше та віддавати Йому більше, ніж щонедільну участь у Святій Літургії. Я шукав віднайти свого покликання, часто розмірковуючи, чому зі мною трапляються ті чи інші події, що

Бог хоче мені сказати, до чого Він мене закликає. На цьому шляху Господь приготував для мене чимало корисних для мене зустрічей: зі священниками та мирянами, католиками й ні, кожна з яких духовно збагачувала мене, я багато читав духовної літератури, але все ж не знаходив чіткої відповіді на свої запитання.

Одного разу мій друг сказав мені: «Я не хочу залишати храм, мені там так затишно та спокійно, але поза його стінами – самі лише негаразди та розчарування». Тієї миті я зрозумів — я не хочу так жити. Не хочу розривати своє життя на дві ізольовані частини – в храмі й поза храмом, я хочу жити цілісним, єдиним життям. Хочу, приходячи до храму, отримувати наснагу для повернення у світ, прагнучи зробити його кращим; я не хочу

бути слугою, що закопав свій талант.

Я хотів, щоб мої колеги, моя родина, мої друзі також увірували в Бога, хотів показати, як це чудово – вірити. Я хотів показати, що це значить — бути християнином, але я геть не розумів, як це зробити.

-

Дена Брауна я не читав, але вперше назву Orus Dei я почув через галас, здійнявшийся навколо його книги. Я почав шукати інформацію, зайшов на інтернет сайт Orus Dei, написав листа. За деякий час надійшла відповідь, ще згодом мені зателефонував хлопець та запросив на зустріч, дав мені “Дорогу” - книгу, написану св. Хосемарією.

Почавши читати книгу, я зрозумів - те, що Orus Dei показує мені – це та дорога, якої я прагнув, я знайшов в книзі відповіді на багато моїх запитань.

Найголовніше, я зрозумів, чого Господь прагне від мене. Він закликає мене освячувати свою щоденну працю, виконуючи її в Його присутності, освячувати свій щоденний побут, радіючись тому, що Господь дає мені, та в такий спосіб, прикладом такого освячення, я свідчив про Нього в моєму оточенні.

Коли я зараз думаю про це, я уявляю собі Господа, що дивиться на мене із доброю теплою посмішкою.

-

Коли я вперше приїхав до центру Orus Dei в Москві, мене зустрів один з нумераріїв і після короткого привітання, запитав:

«Ти хочеш привітати нашого Господаря?». Я не зрозумів, що це значить, але, зацікавлений гість, не став відмовлятися, сказавши: «Так», або, мабуть, просто кивнувши головою на знак згоди – я вже не пам'ятаю. Мене провели в кімнату-капличку, і там ми вклякнули перед Ісусом у Святих Дарах.

Я пам'ятаю, як були сказані ці слова: жодної крихти пафосу, сумніву або найменшого натяку на театральність, впевнено, просто и якимось по-дитячому, немов би одна дитина каже іншій: «Ось, диви, це — мій тато!».

-

В Києві, в храмі св. Миколая, в притворі на стіні є ікона Богородиці. Ось, я вперше привів своїх друзів з московського центру Opus Dei в цей храм – найгарніший католицький

костьол. Увійшовши до притвору
та побачивши ікону, вони
переглянулись й ... почали співати
Богородичний гімн. Щиро.
Радісно. Вітаючи свою Матір.

-

Opus Dei – це родина. Велика
родина. Родина Ісуса, Марії,
Йосифа й мене, і моєї дитини, і
моєї дружини, і моїх друзів.
Ніколи раніше до знайомства з
Opus Dei, я не відчував так явно,
що Бог - мій Отець. Справедливий
та милосердний. Той, що любить.

Щоразу, входячи до храму, я стаю
на коліна та кажу: «Я тут, Господи,
я знаю, Отче, ти чекав на мене».

dev.opusdei.org/uk-ua/article/opus-dei-
tse-rodina/ (08.08.2025)